

[Hauch.]

i Retning af Valgløfter, der var mange af dem. Derimod er det maaske lidt skralt med Hensyn til Indfrielsen, men det kan Befolkningen i Almindelighed bedre tale med om. Maa jeg benytte Lejligheden til at sige, at dersom det havde været den høje Regering og dens Partier magtpaaliggende at indfri dette Valgløfte, havde det vel nok været rigtigt at sørge for, at dette Lovforslag var oversendt til Landstinget paa et Tidspunkt, der ikke ligger et Par Dage, før vi skal rejse hjem, saa meget mere som disse Partier havde Magten til at sende Lovforslaget her over paa et meget tidligere Tidspunkt. Jeg er i og for sig ikke ked af, at det ærede Medlem fremdrog dette. Vi kan tage det som Eksempel paa Valgløfternes Opfyldelse i Almindelighed — dertil egner det sig sikkert udmærket —, og Befolkningen som Helhed skal sikkert nok forstaa at vurdere det paa rette Maade.

Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning om, at det kunde være rimeligt, om man nedsatte Formueskatten, eller helt ophævede den for Formuer fra 15 000 til 20 000 Kr. og ordnede det paa den Maade — saaledes maatte jeg forstaa det ærede Medlem —, at medens vi nu har 10 000 Kr. absolut skattefri og 15 000 Kr. skattefri i det Tilfælde, at der ikke er knyttet skattepligtig Indtægt til Formuebesiddelsen — det ærede Medlem anvendte ikke det samme Udtryk derom, men saadan er det jo —, skulde de 15 000 Kr. være absolut skattefri, og Formuer fra 15 000 til 20 000 Kr. skattefri, naar der ikke er knyttet skattepligtig Indtægt til Formuebesiddelsen. Jeg skal ikke være uvillig til ved en kommende Udvalgsbehandling at tage dette Spørgsmaal op, idet jeg erkender det forstandige i, at man for de smaa Formuers Vedkommende søger at fremtvinge eller fremelske, hvordan man nu vil udtrykke sig, Opsparingen ved at gøre saadanne smaa Formuer skattefri. Saa det kan vi godt tales ved om, dersom der i øvrigt maatte vise sig en Mulighed for at naa til Enighed om Lovforslaget, saa meget mere som det er mig bekendt, at de Smaabeløb, det her som Helhed drejer sig om, foranlediger ikke saa lidt Ulejlighed ude i Skattekredsene med Hensyn til Udregning og Opkrævning og alt, hvad der knytter sig dertil.

Den højtærede Finansminister var saa venlig at sige, at det vilde være naturligt at fortsætte Forhandlingen i det kommende Udvalg, og jeg skal ikke modsige den højtærede Finansminister paa dette Punkt. Det er jo ogsaa Tingets Vane, at naar vi

ikke mener at kunne rent sagligt bringe mere ud af Drøftelsen her i Salen, saa taler vi ikke mere om det her, og hvad der i øvrigt skal forhandles, henlægger vi til Udvalgsbehandlingen. Det er sikkert en udmærket Fremgangsmaade, og jeg glæder mig over, at den højtærede Finansminister ogsaa ønsker at følge den i dette Tilfælde.

Der var kun en eneste Ting, jeg gerne vilde henlede Opmærksomheden paa i Anledning af Finansministerens Udtalelser om Kapitaldannelsen og Opsparingstendensen. Den højtærede Minister erklærede, at der her i Landet var en udpræget Opsparingstendens. Det tror jeg ogsaa, der er, og jeg anser det rent samfundsmæssigt set for en stor Lykke, at det er saaledes. Men den højtærede Minister maa ikke være blind for, at en af de Ting, der medvirker til en Hemning af Opsparingstendensen, er netop den høje Beskatning og navnlig den progressive Beskatning, vi har. Jeg forstod meget godt, at det, den højtærede Minister vilde henvise til, var Betydningen af, at de smaa Formuer dannes. Ja, det kan være af overordentlig stor Betydning, men det er dog ogsaa af samfundøkonomisk Betydning, at de store og større Formuer ikke opspises. Og man maa være opmærksom paa, at den Tendens, som fandt Udtryk i vore Skattelove i Krigsperioden og Efterkrigsperioden, bidrager til at hemme Opsparingstilbøjeligheden, saa snart det drejer sig om de store og mellemstore Formuer, fordi de rammes alt for haardt som Følge af den progressive Beskatningsform.

Johs. Hansen: Den ærede Ordfører for Venstre (Hauch) udtalte i sine sidste Bemærkninger en Sætning, der undrede mig ikke saa lidt, idet han nemlig sagde omtrent som saa: Hvis man fra Regeringspartiernes Side ønskede at faa noget ud af denne Lov, burde man have sørget for, at den var kommet over til dette Ting noget før. Jeg forstaaer ikke denne Udtalelse. Jeg forstaaer ikke, hvorpaa det skulde bero, at det vilde være lettere at faa noget ud af et Lovforslag ved at bringe det over til Landstinget end ved at forhandle om det i det høje Folketing. Jeg forstaaer ikke, at der skulde være en saadan Modsætning mellem den ærede Ordførers Parti her og i Folketinget, at derovre skulde en Forhandling med dette Parti være frugtesløs, medens den her i Tinget skulde give Resultater. Hvis der ikke er en saadan Modsætning mellem Venstrepartiet i Landstinget og i Folketinget, vilde jeg dog mene, at det var